

۱۵ سال پای فناوری

مآئده گیوه چین / دبیر کلیک

رسانه‌های چاپی را تغییر داده است؛ خبر به پس زمینه رفته و تحلیل و آموزش پرنک تر شده است. کلیک به عنوان قدیمی ترین ضمیمه فناوری کشور، در این ۱۵ سال سوار بر کشتی فرهنگ سازی و اطلاع رسانی بوده، روزگاری اولین خبرهای فناوری را می‌شد در کلیک خواند، حالا تلاطم امواج، مسیر کلیک را از خبری بودن دور کرده و بنا بر اقتضای زمان و نیاز مخاطب به سمت تحلیل و آموزش رفته، ولی هیچ گاه هدف فرهنگ سازی و اطلاع رسانی را فراموش نکرده و نخواهد کرد. خاطرات نویسندگان کلیک را که بعضی بیش از هفت سال است در کلیک قلم می‌زنند، درباره نشریه مورد علاقه‌شان بخوانید.

۱۵ سال برای یک نشریه فناوری خیلی زیاد است. مگر چند سال است پای تلفن همراه هوشمند، اینترنت پرسرعت، تبلت‌های همه کاره و ساعت‌های هوشمند به زندگی ما باز شده است؟ بگذارید به عقب تر بازگردیم، چند سال است در خانه‌هایمان رایانه شخصی داریم و از جیمیل استفاده می‌کنیم؟ سابقه نشریه‌های فناوری محور به گذشته‌های خیلی دور بازمی‌گردد، اما امروزه تا دلتان بخواهد از این نشریه‌ها و سایت‌ها پیدا می‌کنید. همه جا پر است از خبر و در این میان، خبرهای فناوری بنا به ذات خود زودتر در فضای مجازی به دست مخاطبان مشتاق می‌رسند. همین سرعت انتشار اخبار، رسالت

آرش جهانگیری / طراح تجربه کاربری

دعوت‌نامه‌های ۵۰۰۰ تومنی

آن سال‌ها که یاهو مسنجر حرف اول و آخر را می‌زد، همین که به جای موتور جست‌وجوهای رایج آن روزها، یعنی یاهو و آستویستا از گوگل نوبا استفاده می‌کردی، چنان حس گیگی به آدم می‌داد که نگو و نپرس. اما چند سال بعد که گوگل حسابی خودش را در دل کاربران جا انداخته بود دیگر کمتر کسی سراغ آن موتور جست‌وجوهای قدیمی می‌رفت. همان روزها در سال ۲۰۰۴ بود که برای اولین بار خبر پست الکترونیکی جدید گوگل را در کلیک جام‌چم خواندم. یک ایمیل جدید به نام «جیمیل» که قرار بود یک گیگابایت حافظه در اختیار کاربران قرار دهد! آن هم در برابر «یاهو میل» که حافظه‌اش به ۵۰ مگابایت هم نمی‌رسید، اما قسمت دردناک خبر درج شده در کلیک این بود که تنها راه رسیدن به جیمیل، داشتن دعوت‌نامه از طرف یک نفر دیگر بود. همین خبر هیجان‌انگیز کافی بود که دست به دامن عمومی فرنگ رفته شوم تا یکی از پنج دعوت‌نامه‌اش را خرج برادرزاده‌اش کند تا جزو اولین «جیمیل» داران ایران شود (به خیال خودم). حالا بماند که فردای «جیمیل» دار شدن، آن پنج دعوت‌نامه‌ام را به قیمت ۵۰۰۰ تومن به هم‌کلاسی‌هایم فروختم!

نویسنده بازار و زندگی همراه

مجید رحمانی / عضو تیم بازی سازی بلک کیوب تیمز

سختی میراث‌داری

به مناسبت پانزدهمین سالگرد هفته‌نامه کلیک جا دارد که از سید طه رسولی یادی کنیم. او برای من و بسیاری از جوانان هم سن من، شاید اولین روزنامه‌نگاری بود که اسمش را بلد بودیم و هر هفته یکشنبه‌ها منتظر بودیم تا نقد و بررسی او از بازی‌های روز دنیا را بخوانیم. جام‌چم تنها روزنامه‌ای بود که در کنار مجله‌های خصوصی بازی در مورد آنها می‌نوشت و گرچه فضای آن بسیار کمتر بود، اما یکشنبه‌های هفته را خیلی خاص می‌کرد! طه رسولی و کلیک سهم زیادی در آشنایی من با بسیاری از بازی‌هایی داشتند که شاید بدون آنها هرگز به چشم نمی‌خوردند و بعضی از آنها به بهترین‌های عمرم تبدیل شدند. طه نه تنها من بلکه فکر می‌کنم خیلی از ما گیمرهای ایرانی را با بازی‌های ژاپنی آشنی داد و با انتخاب‌هایش در نوع بازی‌ها، به ما یاد داد نگاه عمیق‌تر و دقیق‌تری به آنها داشته و مدام دنباله‌رو جریان مین استریم نباشیم. من با این نگاه با کلیک آشنا شدم، هر هفته به مدت چند سال تمام ضمیمه‌های کلیک را آرشیو می‌کردم و آرزو داشتم من هم روزی برای بازی کردن پول بگیرم! آن موقع این طور فکر می‌کردم دیگر! به هر حال چند سال بعد طه از کلیک رفت و فرهنگ هدایتی جای او را گرفت و سپس سیاوش هم آمد. به لطف سیاوش و فرهنگ این فرصت به من داده شد تا اولین مطلبم را برای هفته‌نامه‌ای که سال‌ها مخاطبش بودم بنویسم و این شروع ماجراجویی من در کلیک شد. ماجراجویی که نمی‌دانم چه مدت دیگر ادامه خواهد داشت، ولی امیدوارم بتوانیم میراث‌دار تاثیر بی‌شمار کلیک آن زمان روی ما گذاشت.

نویسنده بازی

سیاوش شهبازی / مشاور تولید و بازاریابی بازی

خشت اول

شاید سیزده-چهارده ساله بودم که اولین بار با کلیک آشنا شدم؛ آن هم لابه‌لای یکسری کاغذ باطله! اگر اشتباه نکنم، نقد و بررسی قسمت دوم هیتمن بود و این گونه بود که کله کچل مامور ۴۷ و قلم طه رسولی، آغاز نگاه جدی من به گییم را رقم زد! با کلیک فهمیدم می‌توان با حساسیت و وسواس به هنر و سرگرمی نگاه کرده و در کنار لذت، فایده و تجربه هم کسب کرد. از خواندن کلیک، به خواندن مجله بازنما و همکاری با آن رسیدم و چند سال بعد به دعوت فرهنگ هدایتی - نویسنده آن زمان صفحه بازی کلیک - همکاری‌ام را با این مجموعه آغاز کردم. حالا که فکرش را می‌کنم، می‌بینم شاید اگر کلیک نبود، باز هم از طریق رسانه‌ای دیگر شیفته هنر و نقد می‌شدم و باز هم خوراک روحم را با وسواس انتخاب می‌کردم، اما قطعاً باز هم نیاز به یادگیری داشتم. رسالت قلم نیز جز این نیست، پس تولد کلیک - رسانه‌ای که زمانی تک‌تازی و فرهنگ‌سازی می‌کرد - مبارک باشد و ان شاء... روح و رسالتش باقی بماند.

نویسنده بازی

محسن سمساریور / پژوهشگر کسب و کار دیجیتال

کلیک؛ دور تا نزدیک

روزنامه جام‌چم و ضمیمه کلیک نوستالژی دوران کودکی من، هر هفته منتظر رسیدنش به باجه روزنامه فروشی بودم برای خواندن مطالب جدید در حوزه فناوری اطلاعات، سال‌ها از آن روزهای پرهیجان و انتظار برای رسیدن روزنامه و خواندن مطالب گذشت و امروز افتخار این که خودم بنویسم را دارم. حس خوب نوشتن، حس خوب ارتباط با ایران، حس خوب خوانده شدن و کلی حس‌های خوب دیگر روزهای نوشتن من در جام‌چم را ساخته است. درست است که امروز اطلاعات و دانش در فضای مجازی شاید سریع‌تر از هر رسانه دیگری منتشر شود، اما هنوز هم حال و هوای خوب خواندن روزنامه و استشمام بوی خوش کاغذ (که این روزها گران هم شده) برای برخی جزو جذابیت‌های نوستالژیکی است که هرگز فراموش نمی‌شود. از نظر من نوشتن یعنی زندگی و زندگی یعنی نوشتن...

نویسنده فرهیبن

کلیک

اگر مطالب این صفحه را می‌پسندید، عدد ۷۰۸۴ را به شماره ۳۰۰۱۱۲۲۶ پیامک کنید